

Skatteministeriet

6. december 2019
J.nr. 2019 - 4014

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 72 - Forslag til lov om ændring af sømandsbeskatningsloven, tonnageskateloven og forskellige andre love (Tilpasning af DIS-ordningen, refusionsordningen for sandsugere og tonnageskatteordningen til EU-retten m.v. og udvidelse af sømandsfradraget til søfolk på forsknings- og havundersøgelsesskibe).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 2 af 27. november 2019.

Morten Bødskov

/ Søren Schou

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 27. november 2019 fra Danske Maritime, jf. L 72 - bilag 4.

Svar

Danske Maritime anfører overordnet, at lovforslagets implementering af EU-Kommissionens krav til udformningen af refusionsordningen for sandsugere går videre end foreskrevet i EU's retningslinjer for statsstøtte til søtransportsektoren, idet der efter forslaget afskæres støtte til aktiviteter, der faktisk er søtransport, men som blot udføres inden for det område, der betegnes som »begrænset fart«.

Lad mig starte med at understrege, at den danske definition af »begrænset fart« og dermed aktiviteter, der ikke er støtteberettigede, har været en del af refusionsordningen for sandsugere siden dens indførelse i 2005. Det er altså ikke noget, der ændres ved lovforslaget.

Det følger af retningslinjerne, at statsstøtte alene kan ydes til rederier, som udøver virksomhed med sandsugningsfartøjer, hvis aktiviteter udgør »søtransport« – dvs. transport på havet af opgravede materialer – i mindst 50 pct. af deres driftstid. Hertil kommer, at der alene kan ydes støtte til arbejdsrelaterede omkostninger, hvis støtten angår fællesskabsøfolk, som arbejder om bord på søgående, selvbevægelige sandsugningsfartøjer. Sandsugning som sådan og sandsugningsaktiviteter, der fortrinsvis udføres i bl.a. havne, berettiger således ikke til støtte.

Refusionsordningen for sandsugere er udformet inden for rammerne af retningslinjerne. Der gives således støtte til aktiviteter, der kan kvalificeres som »søtransport«, mens »begrænset fart« er et udtryk for aktiviteter, der efter den danske ordning ikke kan anses som søtransport og derfor ikke er støtteberettigede.

Ved »begrænset fart« forstås i relation til refusionsordningen for sandsugere:

- aktiviteter med fartøjer, der væsentligst sejler på danske indsøer, indre vandveje og fjorde,
- anvendelse af fartøjer i stationær virksomhed, herunder havnefart o.l.,
- aktiviteter med fartøjer uden egne fremdrivningsmidler og
- andre aktiviteter, når forholdene er sådan, at den pågældende person har mulighed for regelmæssigt at overnatte på sin sædvanlige bopæl.

»Begrænset fart« dækker således over flere forskellige aktiviteter, der ikke kan anses for at være støtteberettiget »søtransport«. Det følger bl.a. direkte af retningslinjerne, at fartøjet skal være *selvbevægeligt*, og at der skal være tale om transport *på havet*. Det er derfor svært at se, at reglen om udelukkelse af aktiviteter, der udføres i »begrænset fart«, helt kan afskaffes.

På baggrund af bl.a. kommentarerne fra Danske Maritime er det ikke klart, om det vil være muligt at få godkendt en mere lempelig fortolkning af retningslinjerne. Derfor har jeg i forbindelse med mine kommentarer til høringssvarene givet tilsagn om, at Skatteministeriet vil rette henvendelse til myndigheder i andre EU-medlemsstater med henblik på at undersøge, hvordan deres respektive sandsugerordninger er udformet. Det ændrer imidlertid ikke på, at lovforslaget skal vedtages i sin nuværende form, hvis der skal eksistere en godkendt refusionsordning den 1. januar 2020.